

บทนำ

กลางเหมันต์ ไอนหนาวทวีความรุนแรงขึ้นทุกที หิมะเกล็ดขาวโปรย
ปรายอย่างต่อเนื่องแม้ในเขตพื้นที่ทางใต้

เพราะใกล้สิ้นปีเต็มทีแล้ว เรือพาณิชย์จึงสัญจรไปมาบนแม่น้ำขนส่ง
หนาตากว่าปกติ ทว่าคืนนี้ผืนน้ำที่เคยเงียบสงบกลับปรากฏเสียงอีกทีกดัง
ก้องไปทั่ว

เรือสีดำอาศัยความมืดของรัตติกาลไล่ตามเรือที่ตกแต่งประดับประดา
อย่างงามหรูลำหนึ่ง คนชุดดำจำนวนหลายสิบคนใช้ผ้าคลุมหน้าและถือดาบ
ครบมือบุกขึ้นเรือเป้าหมายอย่างคล่องแคล่ว อาวุธในมือสะท้อนแสงเป็น
ประกายวาววับในคืนหิมะโปรย

"โจรสลัดบุก!"

เรือหรูหราชั้นสะเทือนไปทั้งลำ พวกลูกเรือส่งเสียงอะอะด้วยความ
ตื่นตระหนกขณะชักดาบออกมาจับมือกับข้าศึก

แผนสันนา

หิมะโปรยเกล็ดดีขึ้นไปบนดาดฟ้าเต็มไปด้วยคน ท้ายเรือถูกวางเพลิงแล้ว เปลวไฟโชติช่วงทาทาบผืนฟ้ายามรัตติกาลให้เป็นสีแดงโรจน์

สตรีงามหยาดฟ้าคนหนึ่งวิ่งควงดาบคู่พรวดพราดเข้าไปตะลุมบอนด้วย ศัตรูถูกจัดการไปที่ละคนทุกครั้งที่นางเงื้อมดาบ เพียงครู่เดียวนางก็ทำให้คนชุดดำได้รับบาดเจ็บไม่น้อย

คนที่วิ่งทะเล่ทะล่ตามขึ้นมาบนดาดฟ้าคือสาวน้อยหน้าตาชวนพิศนางสาวอารมณ์ขำทั้งชุด มีเพียงบนเอวเท่านั้นที่ผูกเชือกห้อยตุ้มเป็นฟูโหมสีแดง เรือนผมสีดำสนิทขมวดม้วนเป็นสองมวย ดวงตาสีนิลเป็นประกายสุกใสจ้องมองนายหญิงที่ควงดาบคู่โรมรันกับศัตรูชุดดำฉายให้เห็นถึงความเป็นกังวล

ฮือ... ทุกครั้งที่เจอสถานการณ์เช่นนี้जूเสี่ยวหงมักเกลียดความไม่เอาอ่าวของตนที่ไม่เป็นวีรยุทธ์และไม่อาจปกป้องเจ้านายได้นัก!

ทันใดนั้นเสียงตวาดแหบพร่าก็ดังขึ้น

"ถอย!"

เหล่าคนชุดดำรีบล่าถอย เสี่ยวหงหันไปมองตามเสียงแล้วเห็นตัวหัวหน้าของศัตรู

คนคนนั้นมีเรือนร่างสูงใหญ่ ไม่ได้สวมผ้าคลุมหน้า หากแต่สวมหน้ากากเงินแทน ภายใต้แสงเพลิงโชติช่วง หน้ากากเงินนั้นแลดูลึกลับชวนให้หัวใจสะท้อน

"บอกชื่อเข้ามา!" นางได้ยินนายหญิงตวาดสั่ง

ชายหน้ากากเงินตัวตบพันฉับลงมาโดยไม่เอ่ยอะไรสักคำ
แก๊ง!

เสียงหวงหวืดร้องด้วยความตื่นตระหนกเมื่อเห็นหนึ่งในดาบคู่หลุดจากมือเจ้านายไปต่อหน้าต่อตา

ทว่าการโจมตีของชายหน้ากากเงินหาได้หยุดลงเพียงเท่านั้น เจ้าตัวเงือดดาบขึ้นแล้วพาดฟันลงมาใหม่

เสียงแกร้งดังขึ้นอีกครั้ง ปลายใบดาบเล่มที่เหลือถูกฟันหักกระเด็นไปปักบนพื้นเรือ ขณะที่โคนดาบสั้นกึกๆ ไม่หยุด ดังนั้นสิ่งที่เหลืออยู่ในมือนายหญิงของนางในตอนนี่คือดาดาบหักๆ ต่อเดียว

เสียงหวงที่ยืนมองอยู่ข้างๆ หนาวสะท้านในใจ ก่อนจะเห็นเจ้านายล้มลงกับพื้นคาดฟ้าเรือด้วยแรงสั่นสะเทือนมหาศาลจากดาดาบที่เหลืออยู่

ติดตามรับใช้เจ้านายมานานปีนางยังไม่เคยเจอสถานการณ์คอขาดบาดตายเช่นนี้มาก่อน ทว่ากระนั้นนางก็ยิ่งเตรียมใจไว้แล้ว ชั่วยังถึงขนาดตัดสินใจเด็ดขาดแล้วด้วย

คมดาบในมือศัตรูสะท้อนแสงเป็นประกายวาววับ ชายหน้ากากเงินเงือดดาบขึ้นมาอีกครั้งอย่างไม่ยอมเลิกรา

เสียงหวงวิ่งถลาออกไปกางแขนปกป้องเจ้านายโดยไม่ต้องคิด

"หยุดนะ ห้ามทำร้ายคุณหนูใหญ่ของข้า!" นางตะโกนลั่น

ดาบที่กำลังฟันลงมาชะงักค้างกลางคัน ห่างจากลำคอของเสียงหวงแบบเส้นยาแดงผ่าแปด ใบดาบคมกริบฟันผมนางร่วงหล่นไปปอยหนึ่ง เสียงหวงขนหัวลุก นางแทบจะสัมผัสถึงไอเย็นเฉียบจากใบดาบได้เลย ด้วยซ้ำ

ดวงตาสีดำหลังหน้ากากเงินหรือลงอย่างน่ากลัว ก่อนที่เสียงเฉียบเย็นจะดังขึ้น

แผนสันนา

"หลีกไป" เขาร้องเตือน

เสี่ยวหงมองคมดาบขาววาวับที่อยู่ใกล้เพียงคืบแล้วสูดหายใจเข้าลึก แม้เหงื่อเย็นๆ จะไหลออกมาจบนุ่มตัว แต่นางก็ยังไม่ถอยหนีแม้แต่ก้าวเดียว กลับยังยึดไหล่บอบบางจ้องมองฝ่ายตรงข้ามอย่างโกรธแค้น

"ถ้าจะฆ่าก็ฆ่ามาก่อน ข้าขอตายแทนคุณหนูใหญ่!" ในใจนั้นพรันพริ้ง นักหนา หากแต่นางก็ยังไม่ยอมถอย และยื่นปากหลักปกป้องผู้เป็นนายด้วย ร่างสันสะท้านเหมือนใบไม้ร่วงต้องลม

มือใหญ่กระชับด้ามดาบแน่น ดวงตาที่มองนางเป็นประกายขาววาวับ ไม่รู้เพราะเหตุใด จิตสังหารของคนผู้นั้นจึงแปรเปลี่ยนเป็นโทสะอันรุนแรง ดวงตาหลังหน้ากากเงินยิ่งดูน่ากลัวกว่าเดิม

เสียงตวาดอันเย็นชาของเขาเจือไว้ซึ่งความกราดเกรี้ยว

"ได้ ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็ตายแทนนางแล้วกัน!"

เสี่ยวหงกัดริมฝีปากหลับตาปี เนื้อตัวสันสะท้านรอรับดาบคมกริบ

"เสี่ยวหง หลบไป!"

ความเจ็บปวดที่ลั่นใจรอรับไม่เกิดขึ้นเสียที เสี่ยวหงได้ยินเสียงตะโกน ลั่นของนายหญิงก่อนเป็นอันดับแรก วินาทีต่อมา นางก็ถูกพละกำลังมหาศาล หอบร่างจนขาดลอยขึ้นจากพื้น ก่อนจะพุ่งละลือออกไปนอกกำแพง

"ว้าย..."

จบเท่านั้นแล้ว! นอกเรื่องมีแต่แม่น้ำที่เหินบหนาวและมีดสนิท ฮือ นางจะต้องจมน้ำตายแน่! นางจะต้องจมน้ำตายแน่! นางจะต้อง...

หมับ!

"เอ๊ะ?"

เมื่อสัมผัสได้ว่าร่างของตนหยุดนิ่งแล้ว เสี่ยวหงก็ลืมตาขึ้นด้วยความฉงนเพื่อสำรวจว่าตนเองปลิวมาตกลงที่ใด พอเงยหน้าขึ้นมองนางก็ตกใจเมื่อพบว่าที่ที่ตนร่วงลงมาไม่ใช่แม่น้ำ หากแต่เป็นเรือสีดำ โดยมีคนชุดดำคลุมหน้าคนหนึ่งรับนางเอาไว้อย่างมั่นคง

"ปะ...ปล่อยข้านะ!" นางดิ้นขลุกลั่น เขาแต่พะวงถึงสวัสดิภาพของเจ้านาย

แสงไฟโชติช่วงขึ้นกลางฟ้า ส่องสะท้อนผิวน้ำให้สว่างไสว นางเบิกตากว้างมองเงาคนที่อยู่ในเปลวไฟ ก่อนจะเห็นเจ้านายหลบตาบเล่มีใหญ่อย่างหัวซุกหัวซุน จวนเจียนจะโดนพันอยู่รอมร่อ

ในวินาทีวิกฤตนั้นบุรุษผู้หนึ่งกระโดดออกมาจากเปลวเพลิงขวางหน้าชายหน้ากากเงินเอาไว้ กระบี่เล่มยาวในมือเขาโรมรันกับดาบเล่มีใหญ่อย่างสูสี ยากจะตัดสินผลแพ้ชนะ

เสี่ยวหงยกมือทาบอก พुरुลมหายใจเหี้ยมดียว

เฮ้อ มีคนมาช่วยแล้ว!

ทว่าวินาทีที่นางเชื่อมั่นว่านายหญิงจะต้องปลอดภัยอย่างแน่นอนนางก็ได้เห็นดำดว่าดาบเล่มีใหญ่ในมือชายหน้ากากเงินฟันเข้าที่กลางแผ่นหลังของบุรุษผู้กล้า ซึ่งรีบรุดเข้ามาดิงนายหญิงของนางไปปกป้องในอ้อมกอดเต็มแรง

เลือดสดๆ สาดกระจายไปทั่ว

เสี่ยวหงมองภาพที่เกิดขึ้นตรงหน้าอย่างตกตะลึง

จากนั้นนางก็อ้าปากเล็กๆ ของตนอีกครั้ง ส่งเสียงกรีดร้องดังลั่น!

7

สายลมรัตติกาลพัดหวีดหวิว เรือลำใหญ่ที่ทาสีดำเพื่อพรางตนอาศัย ยามวิกาลอันมืดมิดปิดบังความเคลื่อนไหวขณะแล่นออกจากแม่น้ำขนส่งจุด ที่เกิดการปะทะเมื่อครู่ด้วยความเร็วสูงสุด

ไม่นานนักเปลวเพลิงโชติช่วงที่สาดส่องท้องฟ้าให้แดงฉานก็ถูกทิ้งเอาไว้เบื้องหลัง

เหล่าคนชุดดำตกอยู่ในความเงียบ มีเพียงเสียงเสากระโदิงเรือและ เสียงโยกหางเสือเท่านั้นที่ก้องสะท้อนในอากาศยามค่ำคืน เมื่อตัดลิ้นจาก น้ำเสียงจะเห็นได้ว่าคนกลุ่มนี้ไร้ซึ่งอาการตื่นตระหนกและรู้หน้าที่ของตนเป็นอย่างดี ไม่ใช่พวกโจรป่าที่มารวมตัวกันส่งๆ หากแต่เป็นกลุ่มยอดฝีมือที่ผ่านการฝึกปรือมาแล้ว

ในการจู่โจมครั้งนี้พวกเขาไม่เพียงได้รับชัยชนะ แต่ยังได้เขลยศึกกลับ มาด้วยคนหนึ่ง

หญิงสาวใบหน้าสะอาดราวตาที่ตัวสั้นนั่งงกในอาภรณ์เปียกชุ่มถูกคน
ชูดำคนแล้วคนเล่าผลัดต่อๆ กันไปราวกับเป็นสิ่งของ เพียงพริบตาก็ถูก
ผลัดเข้าไปอยู่ในห้องพักภายในเรือ

ภายในห้องมืดสนิทจนมองอะไรไม่เห็น ห้องโดยสารเรียบง่าย มีเพียง
เสียงลมหายใจสั้นสะท้อนและเสียงใจเต้นรัวแรงของเสี่ยวหงเท่านั้นที่ดังให้
ได้ยิน

เมื่อประตูห้องปิดลง ท่อนขาอ่อนปวกเปียกก็ไม่อาจฝืนรับน้ำหนักตัว
ได้อีกต่อไป หญิงสาวทิ้งตัวพึ่งประตูห้องแล้วรูดตัวลงมานั่งบนพื้นอย่างอ่อนแรง

อาภรณ์บนกายเปียกชุ่มจากหิมะ ไอน้ำวุ่นวายน่ากลัวผ่านผิวเนื้อเข้าไป
ถึงในกระดูก ทว่าความหวาดกลัวและความตื่นตระหนกที่อัดแน่นอยู่ในใจ
กลับสร้างความทรามานได้มากกว่าความเหน็บหนาว

เสี่ยวหงนั่งนิ่งอยู่อย่างนั้น มองความมืดตรงหน้าด้วยแววตาเลื่อนลอย
ภาพเหตุการณ์สะท้อนขวัญบนผืนน้ำที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่นานนี้ฉายซ้ำในหัว
อีกครั้งอย่างชัดเจน...

ดาบส่องประกายวาววับ

เสียงตะโกนของผู้เยี่ยมยุทธ์

เปลวเพลิงกลางหิมะ

หน้ากากเงินอันลึกลับ

และ...เลือดสีแดงฉาน

พอคิดถึงหยดเลือดที่สาตกระเซ็นดังสายฝนภายใต้คมดาบของชาย
หน้ากากเงินเสี่ยวหงก็กำหมัดแน่นด้วยร่างสั้นสะท้อน ใบหน้าแดงมซีดเผือด
ไร้สีโลหิต สมอที่เคียนฉลาดเฉลียวมีไหวพริบบัดนี้ยุ่งเหยิงปั่นป่วนจนคิดอะไร

แผนเสนา

ไม่ออก

เสียงน้ำกระแทกห้องเรือดังให้ได้ยินไม่ขาดสายอยู่ด้านนอก

แม่น้ำขนส่งสายนี้ขุดลอกขึ้นมาอย่างยากลำบาก เชื่อมต่อระหว่างเมืองหลวงอันคึกคักและแดนใต้อันอุดมสมบูรณ์ เปลี่ยนอุทกภัยให้กลายเป็นอุทกคุณ ไม่มีไพร่ฟ้าประชาชนสองฝั่งลำน้ำคนใดที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์

บนสองฝั่งลำน้ำมีทหารที่ทางการส่งมาประจำการ อีกทั้งผู้เยี่ยมยุทธ์จากตระกูลคหบดีเพื่อคอยดูแลสวัสดิภาพให้เรือพาณิชย์และสินค้าบนเรือเมื่อเป็นเช่นนี้เหล่าโจรถ่อยต่างครั่นคร้ามไม่กล้าเข้าใกล้ บนผืนน้ำจึงมีแต่ความปลอดภัย

ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าจะมีโจรร้ายโผล่ขึ้นมากลางน้ำ และก่อคดีโหดเหี้ยมอย่างอุกอาจเช่นนี้

นางบอกตัวเองในใจว่าจะต้องรักษาความเยือกเย็นไว้ให้จงได้ หากแต่ความรู้สึกอันปั่นป่วนว่าวันบิบัติตัวใจจนหายใจลำบาก เหตุการณ์ครั้งนี้ดูเหมือนความคาดหมายมากไปจริงๆ

ทันใดนั้นบานประตูปิดสนิทที่แผ่นหลังนางเอนอิงอยู่ก็ถูกผลักเข้ามาโดยแรง

มีคนจะเข้ามา!

ก่อนที่บานประตูจะถูกเปิดเข้ามาจนสุด เสี่ยวหงริบกระโดดพรวดขึ้นไปหลบอยู่อีกด้านหนึ่งของห้องโดยสารอย่างรวดเร็ว ดวงตากลมโตสีดำสุกใสจ้องมองบุรุษผู้เปิดประตูอย่างหวาดระแวง

ผู้มาใหม่สูงใหญ่จนแทบจะเต็มกรอบประตูเพราะลาดไหล่กว้างของเขาคบบังทัศนียภาพด้านนอกเสียหมด แม้ฝ่ายนั้นจะยังไม่ได้ก้าวเข้ามา

ด้านใน แต่ก็สามารถสร้างแรงกดดันมหาศาลจนนางแทบหายใจไม่ออก
เขาอยู่ในอารมณ์สีด่าสนิท มีหน้ากากเงินปิดหน้า หลังหน้ากากคือ
ดวงตาสีดำเป็นประกายวาวโรจน์

ชายหนุ่มยื่นมองนางเงียบๆ ไม่พูดไม่จาอยู่อย่างนั้นพักใหญ่ เหมือน
นายพรานที่ล่าเหยื่อมาได้ และกำลังครุ่นคิดว่าจะจัดการกับเหยื่อตัวนี้
อย่างไรดี

เสี่ยวหงกัตรีมฝีปากเพื่อบังคับไม่ให้ตัวเองแสดงความอ่อนแอออกไป
มือเล็ก ๆ บีบแน่นเป็นกำปั้นขณะสูดอากาศอย่างไม่ลดละ

"เจ้าเป็นใครกันแน่"

เงียบ... ชายหนุ่มไม่ตอบคำ

นางรวบรวมความกล้าชักใช้ต่อ "เหตุใดถึงต้องโจมตีเรื่อลำนันด้วย"

ก็ยังมีแต่ความเงียบ

ฝ่ายตรงข้ามทำเหมือนคำถามของนางเป็นเพียงลมพัดผ่านหู เขาก้าว
เข้ามาในห้องแล้วลงดาปประตู่เองกับมือ

การกระทำนั้นทำให้เสี่ยวหงกัตรีมหลังกรูดอีกหลายก้าวโดยไม่รู้ตัว เพื่อ
เว้นระยะห่างระหว่างสองฝ่ายให้มากกว่าเดิม เพียงตัดสินใจจากพฤติกรรม
ทั้งหมดทั้งหมดที่เห็นมานางก็บอกได้แล้วว่าชายคนนี้ไม่ใช่คนดี

ตรงข้ามกับท่าทางตระหนกกลนลานของหญิงสาว ชายหน้ากากเงิน
จุดตะเกียงน้ำมันอย่างไม่เร่งร้อน แม้แสงตะเกียงจะริบหรี่ ทว่าก็เพียงพอที่
จะส่องให้เห็นเครื่องเรือนและของประดับแบบเรียบง่ายภายในห้อง อีกทั้ง
ใบหน้าสะคราญตาซึ่งบัดนี้ชี้ตมือดของหญิงสาวที่ขดตัวหลบอยู่ตรงมุม

ดวงตาสีดำหลังหน้ากากกวาดมองใบหน้าเนียนใสแล้วมองเห็นความ

แผนสันนา

หวาดกลัวและอาการสั่นสะท้านที่เจ้าของพยายามเก็บซ่อนเอาไว้ได้อย่าง
ง่ายดาย

ผู้หญิงคนนี้ก็ล้วนจวนตัวสิ้นแท้ๆ ทว่าความเด็ดเดี่ยวและความกล้าหาญ
ยังสะท้อนให้เห็นบนใบหน้าเรียวเล็ก แสงตะเกียงสลัวทาบทาบผิวขาวเนียน
ของนางให้ เป็นประกายเรื่อเรืองราวกับหยก แม้ใบหน้าดวงนั้นจะไม่งาม
หยาดฟ้า ทว่าก็ใสบริสุทธิ์และน่าพิศไม่น้อยไปกว่ากัน

ดวงตาหลังหน้ากากเป็นประกายเชื่อมแสงและลึกล้ำจันมองไม่ออกว่า
คิดอะไรอยู่ เขาค่อยๆ ชักดาบเล่มยาวออกมาจากด้านหลังแล้ววางเอาไว้
บนโต๊ะไม้สีชา

แม้ใบดาบจะไม่ปรากฏคราบเลือด ทว่าแสงสีเงินที่ส่องสะท้อนก็ยัง
บาดตาอยู่ดี

เสี้ยวหงรีชักสายดาบออกจากดาบบนโต๊ะอย่างรวดเร็ว นางกัด
ริมฝีปากสีชมพูเพื่อรักษาความเยือกเย็นของตนไว้เหมือนเดิม ก่อนจะเตือน
สติคนร้ายตาไร้แววผู้นี้อย่างไม่ยอมตัดใจ

"รู้บ้างหรือไม่ว่าคนที่เจ้าโจมตีเมื่อครู่นี้เป็นคนของตระกูลเจียนแห่ง
เมืองหลวง" นางถามเป็นเชิงขู่

ตระกูลเจียนแห่งเมืองหลวงเป็นตระกูลนายวานิชที่มีชื่อเสียงเลื่องระบือ
ทั้งใต้หล้า เจียนจินจิน ธิดาคนโตเชี่ยวชาญการค้าขายและอยู่ในแวดวงมา
หลายปี ขยายกิจการสร้างผลกำไรให้ตระกูลเจียนหลายเท่าตัว จึงเป็นเรื่อง
ธรรมดาหากจะสร้างความขุ่นเคืองให้คนอื่น

แม้บางครั้งจะถูกตระกูลพ่อค้าตระกูลอื่นแค้นแค้น หรือถูกใจระถ้อย
พยายามจับตัวไปเรียกค่าไถ่ แต่อาศัยการคุ้มกันชั้นเลิศของผู้เยี่ยมยุทธ์

ตระกูลเฉียนและความช่วยเหลือจากตระกูลเหยียนในบางโอกาส ภัยร้าย
ที่มาแผ้วพานจึงกลายเป็นเรื่องเล็กทุกครั้งไป

จนกระทั่งคืนนี้!

ชายหนุ่มไม่แม้แต่จะปรายตามองนาง

"แล้วอย่างไรเล่า" เสียงทุ้มต่ำของเขาก้องสะท้อนในห้องพัก

ดวงตาคู่งามเบิกกว้างอย่างตกตะลึงกับท่าทางไม่รู้ร้อนรู้หนาวของเขา
ตอนแรกนึกว่าพอได้ยินชื่อตระกูลเฉียนชายคนนี้จะตกใจจนมือไม้อ่อน รีบ
คุกเข่าขอความเมตตาเสียอีก

"ก่อนดีบุกอาจเอาไว้เช่นนี้ เจ้าหนีไปไหนได้ไม่ไกลหรอก" นางจ้องมอง
หน้ากากเงินที่สองประกายวาววับได้แสงตะเกียง "ไม่ใช่แค่ตระกูลเฉียนที่
จะส่งคนไล่ล่าเจ้าสุดกำลัง แม้แต่ตระกูลเหยียนก็จะ..."

ฝ่ายตรงข้ามพูดแทรก

"ตระกูลเหยียน?" เสียงทุ้มต่ำทวนคำแล้วหัวเราะ ขวนให้สิ้นสะท้าน
อย่างบอกไม่ถูก "ไม่แน่ว่าป่านนี้ตระกูลเหยียนอาจกำลังวิ่งวุ่นอยู่กับการ
เตรียมงานศพให้เหยียนเย่าอวี่อยู่ก็เป็นได้"

เสียงหวงสุดหายใจเสือก รู้สึกเวียนตาพร่าจนแทบประคองตัวยืนไม่
อยู่ นอกจากเรื่องที่เหยียนเย่าอวี่บาดเจ็บสาหัสปางตาย ยังมีอีกข้อเท็จจริง
หนึ่งที่นางแทบทำใจเชื่อไม่ได้

"เจ้ารู้?" นางถามอย่างไม่เชื่อหู "เจ้ารู้ว่าพวกเราเป็นใคร"

ชายหน้ากากเงินตอบเพียงคำเดียวสั้นๆ

"ถูกต้อง"

นี่ไม่ใช่การโจมตีที่เกิดขึ้นแบบปุบปับ หากแต่ผ่านการไตร่ตรองและ

แผนสันนา

วางแผนมาแล้วเป็นอย่างดี ชายที่อยู่ตรงหน้าไม่เพียงแต่จะรู้ว่าเป้าหมายที่ตนโจมตีเป็นใคร ยิ่งถึงกับรู้ด้วยว่าบุรุษที่เข้ามาช่วยหญิงงามแต่กลับถูกตนใช้ดาบฟันนั้นคือนายน้อยตระกูลเหยียน

เสี่ยวหงสะท้านกายเฮือก

นางจินตนาการไม่ออกเลยว่าบนแผ่นดินจะมีคนกล้าบ้าบิ่นเป็นศัตรูกับตระกูลเหยียนและตระกูลเฉียน ที่ผ่านมานางนึกว่าไม่มีโจรถ่อยคนไหนบ้าดีเดือดพอที่จะทำร้ายเหยียนเย่าอวี๋ เหมือนอย่างที่นึกว่าไม่มีโจรถ่อยคนไหนโง่เง่าจนถึงขนาดจะเล่นงานตระกูลเฉียนนั้นแหละ

นางแทบทำใจเชื่อข้อเท็จจริงที่เห็นอยู่ตรงหน้าไม่ได้

ชายหน้ากากเงินเริ่มคลายอาภรณ์ ถอดเสื้อสีดำที่เปียกชุ่มออกจากตัวโดยไม่สนใจอาการตื่นตระหนกของนาง รวากับไม่คิดว่านางอยู่ในห้องด้วยซ้ำ แผ่นหลังกว้างคร้ามเข้มเผยให้เห็นเมื่อเสื้อสีดำถูกโยนลงพื้น พร้อมๆ กับที่กลิ่นเลือดคละคลุ้งไปทั่วห้อง

เนื้อผ้าสีดำเปียกชุ่มไปด้วยเลือดจำนวนมาก ทำให้พื้นกระดานเปรอะเปื้อนสีแดงตามไปด้วย

เสี่ยวหงมองเสื้อสีดำตัวนั้นด้วยหัวใจสั่นสะท้าน จากนั้นนางก็รีบเงยหน้าขึ้นมา กวาดตามองร่างเปลือยท่อนบนของฝ่ายตรงข้ามอย่างรวดเร็ว ตั้งแต่เกิดมานี้เป็นครั้งแรกที่นางเห็นผู้ชายเปลือย ทว่าความพรั่นพรึงในเวลานี้ทำให้นางลืมความเขินอายตามวิสัยหญิงสาวไปหมดสิ้น

ภายใต้แสงตะเกียงหุบหู่ นางกวาดตามองจนมั่นใจว่าร่างของชายหนุ่มตรงหน้าไม่มีบาดแผลถึงขั้นเลือดตกยางออก ถ้าเช่นนั้นก็หมายความว่าเลือดที่เปียกชุ่มบนอาภรณ์เป็นเลือดของคนอื่นที่ได้มาจากเหตุ

ต่อสู้อันน่าสะพรึงกลัวเมื่อครู่

เป็นไปได้สูงว่าจะเป็นเลือดของเหยียนเย่าอวี และอาจจะเป็น...

อาจจะเป็น...เลือดของคุณหนูใหญ่!

ไอเย็นหนาวสะท้านแล่นพล่านไปทั้งกายและพุ่งเข้าไปจู่โจมถึงใน
กระดูก

นางไม่ได้เห็นฉากการต่อสู้อันดุเดือดจนถึงช่วงสุดท้าย เห็นถึงแค่
ตอนที่เหยียนเย่าอวีถูกฟัน ระหว่างกำลังตื่นตระหนกและหวาดผวาเสีย
ไม่มีดี นางก็ถูกพวกคนชุดดำโยนต่อ ๆ กันจนมาอยู่บนเรือลำนี้ และมอง
อะไรไม่เห็นอีกเลย เป็นไปได้หรือไม่ว่าจะเกิดเหตุที่ทำให้นางหัวใจสลาย
กลางผืนน้ำที่สะท้อนแสงเพลิงจนเป็นสีแดงฉานราวกับอาบย้อมด้วยเลือด
ดาบโลหะบนโต๊ะคมกริบออกปานนั้น กระทั่งเหยียนเย่าอวีผู้มีวรยุทธ์
ล้ำเลิศยังต้องพ่ายให้กับมัน หากดาบเล่มนี้หันคมไปทางคุณหนูใหญ่ย่อม
ต้อง...

ภาพจินตนาการที่ผุดขึ้นมาในหัวทำให้เสียวหลังสันระริก นางหวั่นใจ
จนไม่กล้าถามต่อ หากแต่ก็เป็นห่วงจนนิ่งเฉยไม่ได้เช่นกัน

"นอกจาก...ทำร้ายคุณชายเหยียนแล้ว เจ้ายังทำอะไร" เสียงถาม
สิ้นสะท้าน

ชายหนุ่มกำลังใช้ผ้าสะอาดเช็ดตัว กล้ามเนื้อกำยำยับเป็นลอนตาม
การเคลื่อนไหว ดูแข็งแกร่งทรงพลังราวกับสัตว์ร้าย เขาชะงักไปเล็กน้อย
เมื่อได้ยินคำถาม ทว่าก็ยังไม่ยอมหันมามองและไม่ยอมตอบ ยังคงยืนหัน
หลังให้นางอยู่เช่นเดิม

เสียวหวงร้อนรนราวกับถูกใครควักหัวใจออกมาโยนใส่กระทะตั้งน้ำมัน

แผนสันนา

เดือดพล่าน ไทนเลยจะทนรับอาการเฉยชานิ่งเงียบของผู้ชายตรงหน้าไหว
นางปราดเข้าไปยกดาบโลหะหนักอึ้งขึ้นมามีด้วยสองมืออันสั้นระริก
แล้วจ่อปลายเข้ากับแผ่นหลังกำยำตรงหน้า

"พูดสิ ตอบข้ามา!" หญิงสาวถามด้วยความกระวนกระวาย อาการ
สั้นและความหนักของดาบทำให้ปลายดาบคมกริบกดผิวเนื้อคร้ามแดด
ครึ่งแล้วครึ่งเล่าจนเลือดไหล

ชายหนุ่มค่อยๆ หันมา ยังผลให้แสงตะเกียงส่องกระทบปลายดาบ
คมสั้นและริมฝีปากบางเฉียบระดับขี้มหยันเยาะ รอยยิ้มของเขาดูผ่อนคลาย
เป็นปกติ รวากับว่าสิ่งที่จ่ออยู่กับแผ่นหลังไม่ใช่อาวุธที่สามารถคร่าชีวิตตน
หากแต่เป็นแมลงไร้พิษภัยตัวหนึ่ง

"ข้ายังทำอะไรอีกหรือ" ดวงตาของคนที่เอี้ยวหน้ามองเป็นประกาย
คมกริบ "ข้าทำอะไรได้บ้างเล่า ระหว่างยังอยู่ที่นั่น ข้ามีเวลามากพอให้ฆ่า
คนได้เลย" เสียงทุ้มต่ำเหมือนจะพูดขู่เป็นนัยว่าหากมีเวลามากพอ เขายัง
ทำเรื่องที่โหดร้ายยิ่งกว่านี้ได้

หัวไหล่บอบบางหดเกร็งสั้นสะท้าน ทว่าความจงรักภักดีที่มีต่อเจ้านาย
ทำให้นางไม่เป็นห่วงตัวเอง ออกแรงกดดาบมากขึ้น

"ละ...แล้วคุณหนูใหญ่ของข้าล่ะ?"

เขายิ้มเฉย ไม่ตอบคำ

"ช่างจงรักภักดีเหลือเกินนะ"

"อย่าพูดมาก!" นางกัดริมฝีปาก "ตอบมาเร็ว!"

แม้คมดาบจะยังจ่อติดอยู่กับผิวเนื้อ ทว่าชายหน้ากากเงินก็ยังคงค่อยๆ
หมุนตัวมาหานางอย่างไม่รีบร้อน ปลายดาบกรีดผิวคร้ามเข้มนเป็นทางยาว

สุดท้ายก็จรวดอยู่บนแผงอกกำยำอันเปล่าเปลือยของเขา

ดวงตาคมมองนางพลางตอบเรียบ ๆ "ข้าม่านางไปแล้ว"

เสียงหนึ่งตะลึงจั้งจังทำอะไรไม่ถูก

อะไรวะ

เขาพูดว่าอะไร นางหลุดไปหรือไม่ เมื่อครู่นี้...ผู้ชายตรงหน้านางพูดว่า...พูดว่า...

ร่างแบบบางยี่นึ่งเหมือนท่อนไม้ รู้สึกเจ็บเสียวในช่องอกเหมือนถูกใครควักหัวใจออกไปทั้งดวง

"ไม่ ไม่จริง เป็นไปไม่ได้...เป็นไปไม่ได้..." หญิงสาวส่ายหน้าอีกพลางพูดเสียงสั่นครั่นแล้วครั่นเล่า

นับตั้งแต่เข้ามาทำงานในคฤหาสน์ตระกูลเฉียน นางก็เป็นสาวใช้คนสนิทของเฉียนจินจินมาโดยตลอด ไม่ว่าจะทำ จะคิด จะพูดอะไรก็ตามนี้ถึงเฉียนจินจินเป็นคนแรกเสมอ จนถึงขั้นมักจะลืมนึกถึงตัวเองอยู่บ่อย ๆ

เฉียนจินจินผู้งามหยาดฟ้าและฉลาดล้ำไม่ได้เป็นแค่เจ้านาย หากแต่ยังเป็นบุคคลที่นางรักใคร่บูชามากที่สุดอีกด้วย

ทว่าคนคนนี้ก็กลับฆ่าคุณหนูใหญ่!

ครั้น!

โลกของนางพังทลายลงตรงหน้า

น้ำอุ่น ๆ ที่ไหลเอ่อขม่านตาบดบังทัศนวิสัยให้พร่าเลือน เพลิงโทสะแดงฉานลุกโชนพุ่งขึ้นมาในวินาทีนั้น แผลเผาสมองจนเหลือเพียงความว่างเปล่า หญิงสาวขาดสติโดยสิ้นเชิง และบังเกิดความรู้สึกอยากฆ่าคนเป็นครั้งแรกในชีวิต

แผนเสนา

เสี่ยวหงกิริตร้องสุดเสียงด้วยโทสะและความปวดร้าว มือเล็กกระชับ
ด้ามดาบมันแล้วเสือกออกไปตรงหน้าโดยแรง หมายถึงพันใจถ้อยคนนี่ให้
ออกแบะ สับให้เป็นหมื่นเป็นพันชิ้น

นาง...นะนะนะนะ...นางจะแก้แค้นให้คุณหนูใหญ่เดี๋ยวนี้!

ทว่าชายหนุ่มเคลื่อนไหวได้รวดเร็วราวกับปีศาจร้าย มือใหญ่ทรงพลัง
พุ่งออกมาเคาะลงบนมือเล็กที่กุมด้ามดาบอย่างว่องไว บัดดาบที่สั้นก๊ก ๆ
ให้ตกลงไปอย่างง่ายดาย

เสียงแคว้งดังขึ้นเมื่อดาบโลหะร่วงหล่นบนพื้น เสี่ยวหงที่สองมือชาดิก
ยังไม่ทันได้หยิบอาวุธขึ้นมาใหม่ พละกำลังมหาศาลก็กระชากมือนางไปเสีย
ก่อน ยังผลให้ร่างแบบบางเสียวสมดุจจนเซตลาไปปะทะแผ่นอกกำยำแบบ
บุรุษเพศทันที

"ปล่อยข้านะ!" นางดิ้นโดยแรงพร้อมแหงนหน้าจ้องมองชายหน้ากาก
เงินด้วยดวงตาแดงก่ำ

"จะหยิบดาบขึ้นมาทำไม"

"ข้าจะแก้แค้นแทนคุณหนูใหญ่!" ร่างเล็กบางดิ้นขลุกขลักไม่หยุด
เพราะมัวแต่มุ่งมันจะแก้แค้น นางจึงไม่ทันสังเกตว่าอาการดิ้นทำให้ร่างของ
ตนเสียดสีกับแผงอกเปล่าเปลือยของอีกฝ่าย

ชายหน้ากากเงินหัวเราะเสียงเย็น

"กระทั้งถือดาบยังถือไม่ไหว จะเอาปัญญาที่ไหนมาแก้แค้น"

"ต่อให้ต้องกัด ข้าก็จะกัดเจ้าจนตายให้ได้!" นางคำรามอย่างเดือดดาล

ชายหนุ่มรัดร่างระหงแน่นกว่าเดิม พลังใช้ดวงตาสีดำคมกริบกวาด
มองดวงหน้าที่เป็ยกขึ้นไปด้วยน้ำตา "ผู้หญิงที่ชื่อเจียนจินจินมีค่าพอให้เจ้า

สละชีวิตแทนเซียวหรือ"

เสียวหงสะอื้นฮัก "แน่นอยู่แล้ว!"

ดวงตาคมหรือล่ง สองประกายวาวอย่างน่ากลัว เขาใช้มือเพียงข้างเดียวรังไร้งหญิงสาวผู้คลุ้มคลั่งมาตรงหน้าตันท่า ๆ ก่อนจะใช้ดวงตาแฝงนัยมาดร้ายความมองนางตั้งแต่หัวจรดเท้าอย่างหยาบโลน

นัยน์ตาสีนิลวัดผ่านใบหน้านามสะคราญ ลำคอระหง ไล่เรื่อยลงไปถึงอาการเป็ยกขึ้นที่รัดรีงทรวงอกกลมกลึง โทสะและน้ำตาของนางล้วนแสดงให้เห็นถึงความใสซื่อบริสุทธิ์ของอดีทิเพศ และสามารถปลุกเจ้าสัญชาตญาณความเป็นชายของเขาให้อยากครอบครองนาง ย้ายีนาง...

ความเจียวอันน่าอึดอัดและดวงตาคมกริบราวกับสามารถมองทะลุเสื้อผ้าได้ของชายหน้ากากเงินขัดเจนยิ่งนัก แม้เสียวหงจะตกอยู่ในความคั่งแค้น หากแต่นางก็ยังสัมผัสได้ว่าชายหนุ่มที่เบียดร่างแนบชิดกับตนนั้นแสดงออกถึงความปรารถนาอันรุนแรงที่ทำให้นางพรันพรึงได้มากกว่าจิตสังหาร

"ปะ...ปล่อยนะ!" นางตวาดแหว และเพิ่งรู้สึกเอาตอนนี้ว่าปลายเท้าทั้งสองข้างไม่ได้แตะพื้น จึงทำได้แค่นั้นขลุกขลักอย่างไรประโยชน์

มือใหญ่ทรงพลังไม่เพียงแต่จะไม่ปล่อย มิหนำซ้ำยังกอดรัดร้งแบบบางให้แน่นขึ้น

รู้ทั้งรู้ว่านางกลัว แต่เขาก็ยังจใจเบียดร้งนาง ด้วยการใช้ความต้องการอันแข็งขิงได้ร่มผ้าเสียดสีจุดละมุนกลางหว่างขาของหญิงสาวผ่านอาการเป็ยกขึ้น

"ถ้ามีแกใจจะท่วงความปลอดภัยของคนอื่น ท่วงตัวเองก่อนดีกว่า

กระมัง" เขาฟ่นลมหายใจอุ่นร้อนรดใบหูเล็ก แดมยังขบกัดกลีบหูขาวเนียนเบาๆ

เสียวหงสะท้านกายเฮือก กระนั้นก็ยังทำปากแง

"ข้าจะเป็นอย่างไรก็ไม่สำคัญ" นางดิ่งต้นอย่างไม่ยอมแพ้

ริมฝีปากประดับยิ้มของชายหน้ากากเงินบิดเบี้ยวทันตา

"เช่นนั้นหรือ" รอยยิ้มของเขาแฝงไว้ซึ่งความเดือดดาล "ถ้าอย่างนั้นข้าคงต้องให้เจ้าสละตัวจนถึงที่สุดเสียแล้ว ความจงรักภักดีของเจ้าจะได้ไม่สูญเปล่า"

"เจ้าพูดอะไร...อ้อ..." เสียงหวานชะงักไปโดยกะทันหัน

เนื่องจากก่อนที่นางจะได้พูดอะไรต่อ ชายหน้ากากเงินชิงก้มหน้าลงผ่นิกริมฝีปากแดงสดเอาไว้ แล้วเขยจิมรรสชาติหวานบริสุทธิ์ในนั้นอย่างหิวกระหาย

เสียวหงตกใจจนสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ได้แต่ตัวแข็งที่ทำอะไรไม่ถูกจวบจนเรียวกางเฉียงของอีกฝ่ายบดขยี้กลีบปากนางจนแทบร้อน นางถึงได้เคลื่อนไหว

หญิงสาวกัดฝ้ายตรงข้ามเต็มแรง!

เมื่อเทียบกับเสียงร้องอย่างเจ็บปวดแล้ว เสียงที่ชายหน้ากากเงินเปล่งออกมาฟังดูคล้ายเสียงหัวเราะมากกว่า

ภายใต้แสงตะเกียงหุบหู่ เขายกมือขึ้นปาดคราบเลือดบนริมฝีปากอย่างไม่ยี่หระต่อบาดแผลที่ได้รับ

"รู้จักขัดขึ้นเป็นเหมือนกันหรือ"

"พูดมาก!"

ฝ่ายตรงข้ามเหยียดยืม มือข้างที่เปื้อนเลือดจับมือเล็กๆ อันเย็นเฉียบ ของนางขึ้นมาสัมผัสแผ่นอกเปล่าเปลือยของตน เลือดที่อยู่บนมือเประอะเปื้อน มือนาง จากนั้นก็ประทับลงบนหน้าอกเขาเป็นรอยชัดเจน

ผิวแกร่งร้อนผ่าว แผงอกกว้างกำยำ จังหวะหัวใจทรงพลัง สำหรับ เสียวหวงแล้วทั้งหมดนี้สร้างแรงกระตุ้นร้ายอย่างรุนแรง มือเล็กถูกบังคับให้ ลูบไล้ร่างร้อนระอุของชายแปลกหน้าที่ละตรางนิ้วและลดต่ำลงเรื่อยๆ ทุกที ยังผลให้ความร้อนในอกนางพลุ่งพล่านตาม

เสียวหวงสิ้นสะท้าน มือข้างที่เป็นอิสระทุบรัวลงไปบนท่อนแขนแข็งแรง หมายถึงหยุดพฤติกรรมอันน่าสะพรึงกลัวนี้ลงเสีย

"ไอ้ใจถ่อยร้ายกาย ปล่อยข้า...ปล่อย ปล่อยเดี๋ยวนี้..."

เขาไม่ปล่อย หากแต่ก็หยุดการเคลื่อนไหว แล้วหรีดดวงตาสีดำสนิท หลังหน้าากกลางเล็กน้อย

"เจ้าบอกว่ายินดีเป็นตัวแทนนางไม่ใช่หรือ" เขาเอ่ยเตือนความจำ อีกฝ่ายเนิบๆ

"ถูกต้อง ชะ...ข้ายินดีตายแทนคุณหนูใหญ่!"

"แล้วเรื่องอื่นเล่า" เขาจับมือนางลงต่ำอีกนิด จนมือเล็กเนียนนุ่มแทบ จะสัมผัสสัมผัสความเป็นชายอันแข็งแกร่งของตน

"เจ้า..."

"นอกจากความตายแล้ว ข้ายังมีอีกหลายวิธีที่จะใช้ทรมานผู้หญิง คนนั้น" เขาบอกเสียงเรียบพลางพิจารณาใบหน้าซีดขาวที่เก็บซ่อนความหวาดกลัวไว้ไม่มีดของนาง

ตอนแรกเสียวหวงคิดว่าสำหรับนาง บนโลกนี้ไม่มีอะไรน่ากลัวมากไป

แผนสันนา

กว่าความตายของคุณหนูใหญ่อีกแล้ว ทว่าสายตาคูกคามของฝ่ายตรงข้าม
ทำให้นางได้ตระหนักว่านอกจากความคิดซื่อๆ ของตน ผู้ชายคนนี้ยังมี
วิธีการอีกมากมายที่ทำให้นางอยากตายทั้งเป็น

"จะ...เจ้าไม่มีวันสมใจแน่!" เสียงใสสันสะท้านอย่างห้ามไม่อยู่

เขาปล่อยมือออกจากมือนาง แล้วไข้ปลายนิ้วสากกร้านลูบไล้ใบหน้า
ขาวเนียนอย่างมาดร้ายแทน

"เช่นนั้นหรือ" ชายหนุ่มถามเนิบนาบ ขณะเป่าลมหายใจไล่ไปตาม
ร่องรอยของนิ้วตน "เจ้าอยู่ในกำมือข้าแบบนี้ ข้าอยากจะทำอย่างไรกับเจ้า
ก็ทำได้ทั้งนั้น แล้วยังมีเรื่องใดที่ข้าจะไม่ได้สมใจอีกเล่า"

ทันใดนั้นมือใหญ่นาก็บีบปลายคางเรียวเล็กเอาไว้

ชายหน้ากากเงินจุมพิตนางอีกครั้ง

ปลายคางที่ถูกยึดไว้ทำให้ริมฝีปากของเสี่ยวหงเหยอ้ออ้า ออย่างว่าแต่
จะกัดเขา กระทั่งจะหุบปากยังทำไม่ได้ นางหลับตาแน่น ปล่อยให้อีกฝ่าย
ขบกัดดกليبปากตัวเองเบาๆ โดยไม่อาจต่อต้านขัดขืน ก่อนที่ปลายลิ้นอุ่น
จัดจะซอนซาเข้ามาสำรวจในโพรงปาก

ความหวาดกลัว ความเดือดดาล และความรู้สึกถูกกระตุ้นเจ้าอัน
แปลกประหลาดที่ไม่เคยประสบมาก่อนไหลบ่าขึ้นมาท่วมนางทั้งตัว
หญิงสาวพยายามดิ้นหนี หากแต่ยิ่งจุมพิตดูดดื่มเร้าร้อนขึ้นเท่าไร เรียวแรง
ของนางก็ยิ่งอ่อนลงทุกที

จุมพิตจากรครานี้ทำให้นางรู้สึกมีนตื้อในหัว สมองสับสนงงกัน นางอด
คิดกับตัวเองไม่ได้ว่าจุมพิตนี้เหมือนกับบุรุษที่นางแอบหลงรักและเคยจุมพิต
นางอย่างดูดดื่มมาก่อนกำลัง...กำลัง...

เสียงหวงเบิกตาโพล่ง

นำโมโห!

ผู้ชายร้ายกาจคนนี้แทรกซึมเข้ามาในความทรงจำอันแสนมีค่า จนนางเกิดอุปาทานไปวุ่นหนึ่งว่าคนที่กำลังมอบจุมพิตให้ตนคือชายในดวงใจ

ความเดือดดาลทำให้เสียงหวงเอวเรียวแรงมาจากที่ใดไม่รู้ได้ นางสะบัดมือออกไปโดยแรง แล้วเพิ่งตระหนักในวินาทีนั้นเองว่ามือทั้งสองข้างของตัวเองเป็นอิสระเรียบร้อยแล้ว

สวรรค์ นี่นางถูกผู้ชายคนนี้จับจนเคลิบเคลิ้มไม่ได้สติเลยหรือ!

ความอับอายและโทสะถาโถมขึ้นมาโจมตีหัวใจพร้อมกัน ตัวต้นเหตุที่ทำให้นางเกิดอาการเช่นนี้ย่อมเป็นชายหน้ากากเงินตรงหน้าอย่างไม่ต้องสงสัย นางเงยหน้าขึ้น ตั้งท่าจะอำปากบริภาษเขาด้วยถ้อยคำแสนร้อนที่สุดที่เคียดไยิน ทว่าวินาทีต่อมานางก็พบว่ามือที่สะบัดออกไปเมื่อครู่บัดถูกหน้ากากเงินของฝ่ายตรงข้ามจมนุ่มร่วน

ใบหน้าของชายหนุ่มปรากฏขึ้นได้แสงตะเกียงหุบหู่ต่อหน้าต่อตานาง

ไม่ว่าจะเป็นคิ้วดอกหนา ดวงตาสีดำเข้มเป็นประกายคมกริบ รวมทั้งริมฝีปากบางเฉียบที่มักจะปิดสนิทไม่เคยปรากฏรอยยิ้มให้เห็น

ใบหน้าที่น่างุ่นเคยยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด

เก็งอู่!

ชายหน้ากากเงินคือเก็งอู่หรือ

เสียงหวงตกตะลึงจนตาค้าง

เป็นไปได้อย่างไรกัน เก็งอู่เป็นองค์รัชของเหยียนเย่าอวี๋ ใคร ๆ ต่างก็รู้ว่าเขาจงรักภักดีแค่นั้น และไม่มีวันทรยศต่อตระกูลเหยียนเป็นอันขาด

แผนเส้นนำ

ทว่า...นางเห็นมากับตาว่าเขาใช้ดาบฟันเหยียนเย่าวี่...

เสี่ยวหงจ้องมองสีหน้าราบเรียบของชายหนุ่มด้วยอาการตกตะลึงจั้งจั้ง ขณะนี้สงสัยอยู่ในใจว่าตัวเองกำลังนอนหลับอยู่ และเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด เป็นเพียงฝันร้ายเท่านั้น

ภายใต้แสงตะเกียงวูบไหว เส้นผมสีดำของเกิงอู่พลิวสยายลงมา เขากอดรัดนางแน่นขึ้น แล้วโน้มใบหน้าเฉียดวงนั้นเข้ามาประชิดพลางกระซิบเสียงต่ำ

"ข้าเตือนเจ้าแต่แรกแล้วนะ"